

Ο Στάθης Παπαδόπουλος από το Βλάση

Το σπίτι που έμενε ο Στάθης Παπαδόπουλος στο Βλάση όπως είναι σήμερα

Στην αρχή της μεγάλης ανηφόρας στο κέντρο του χωριού Βλάση, στη δεξιά πλευρά του δρόμου όπως ανηφορίζουμε για την πλατεία υπάρχει ένα εγκαταλειμμένο σήμερα σπίτι. Ένα σπίτι που πριν γίνει η περίφραξή του μαζεύονταν τα παιδιά του χωριού και έπαιζαν μπίλιο, κουτσάλωνα, μακριά γαϊδάρα και άλλα παιχνίδια. Το σπίτι αυτό έχει τη δικιά του ιστορία που είναι συνδεδεμένη με την οικογένεια του Ευσταθίου Παπαδόπουλου. Ο Ευστάθιος Παπαδόπουλος είχε γεννηθεί το 1905. Ήταν γιος του Κωνσταντίνου Παπαδόπουλου του Αργυρίου που είχε γεννηθεί το 1869. Είχε ακόμη δυο αδερφές τη Γεωργία που είχε γεννηθεί το 1903 και τη Χριστίνα που είχε γεννηθεί το 1910. Η μοίρα τους χτύπησε σκληρά και τα παιδιά έμειναν ορφανά και από τους δυο γονείς τους σε μικρή ηλικία.

Τότε την προστασία τους ανέλαβε ο θεός τους Αλέξανδρος Νέστορας. Όταν μεγάλωσε ο Ευστάθιος Παπαδόπουλος πήρε πτυχίο λογιστικής με μεγάλους αγώνες και διορίστηκε στην Ένωση Γεωργικών Συνεταιρισμών Χανίων. Τα τεράστια προβλήματα τον ανάγκασαν σε παραίτηση μετά από λίγα χρόνια. Εγκαταστάθηκε στο Βλάση και ασχολιόταν με τη γεωργία. Το 1938 διορίστηκε λογιστής στο ταμείο αγροφυλακής Πρέβεζας και αργότερα κατέλαβε τη θέση του Διοικητή Αγροφυλακής Πρέβεζας. Παντρεύτηκε τη Χρυσάφουλα Βαλιανάτου του Παναγή που είχε γεννηθεί στην Πρέβεζα το 1912 και απέκτησαν ένα γιο τον Κωνσταντίνο. Δύσκολοι καιροί, δύσκολες εποχές... μεγάλοι αγωνιστές ζωής οι άνθρωποι.

Μια φωτογραφία από τα παλιά!!!

Παναγιώτης Αποστολόπουλος και Μαρία Μαρινοπούλου πριν από πολλά χρόνια. Μάρτυρας τα κιλά του Παναγιώτη που στη φωτογραφία είναι λιγότερα, τουλάχιστον, κατά σαράντα...

ΤΟ ΒΛΑΣΗ

Ιστορίες από το Μανιάκι

Στις 14 Μαΐου, έξι μέρες πριν ο Παπαφλέσσας θυσιαστεί στο Μανιάκι ο αδερφός του Νικήτας του στέλνει επιστολή όπου σ' αυτή του έλεγε πως δεν έπρεπε, πριν συγκεντρώσει όσες περισσότερες δυνάμεις μπορούσε, να περάσει τα Κοντοβούνια, μα να κρατήσει τις ορεινές θέσεις στα βουνά της Καλαμάτας για να έχει πίσω του ανοιχτό δρόμο προς τη Μάνη. Ο Παπαφλέσσας έγινε έξω φρενών. Ο Σπύρος Μελάς στο βιβλίο του «Ματωμένα Ράσα» στη σελίδα 124 μας δίνει το τελευταίο γράμμα που έστειλε με αγγελιοφόρο ο Παπαφλέσσας στον αδερφό του Νικήτα λίγο πριν θυσιαστεί στο Μανιάκι και που έχει ως εξής: «Νικήτα, Έλαβα την επιστολή σου και εις απάντησιν σου λέγω ότι δεν είμαι σαν και σε και σαν τον κουμπάρο σου τον Κεφάλια, όπου τρέχετε από ράχη σε ράχη στους Αηλιάδες. Εγώ άπαξ ωρκίσθην να χύσω το αίμα μου εις την ανάγκη της πατρίδος, και αυτή είναι η ώρα. Εύχομαι δε εις τον Θεόν πρώτη μπάλα του Ίμβραημ να με πάρει εις το κεφάλι, διότι σας γράφω να ταχύνετε τον ερχομόν σας και σεις μου γράφετε κουρουφέξαλα. Νικήτα, πρώτη και τελευταία επιστολή μου είναι αυτή. Βάστα την να την διαβάσεις καμία φορά να με θυμάσαι και να κλαις. Παπαφλέσσας». Έτσι απογοητευμένος ο ήρωας τράβηξε για τον τόπο της θυσίας.

Ηρώο πεσόντων στο Βλαχόπουλο

Το Βλαχόπουλο δεν απόκτησε μόνο καινούργια πλατεία. Απόκτησε και έναν ωραίο χώρο αφιερωμένο στους ήρωες του χωριού που θυσιάστηκαν για την πατρίδα. Έχουμε χρέος σ' αυτούς τους αγωνιστές να τους θυμόμαστε και να τους τιμάμε.

Προϋπολογισμός Παιδεμένου 1914

Αλήθεια ποιος μπορεί να είναι ο προϋπολογισμός μιας κοινότητας το 1914. Την απάντηση τη δίνει ένα σχόλιο που διαβάσαμε στην τοπική εφημερίδα «Θάρρος», την 5η Δεκεμβρίου 2008, και που αναφέρεται στην κοντινή μας κοινότητα Παιδεμένου ή όπως ονομάζεται σήμερα Φλεσσιάδα. Γράφει, λοιπόν, για τον προϋπολογισμό που κατατέθηκε στη Νομαρχία το Δεκέμβριο του 1914 για το έτος 1915: «Επίσης, υπεβλήθη ο της Κοινότητας Παιδεμένου, (προϋπολογισμός) καθ' όν τα μεν έσοδα ανέρχονται εις δρχ. 1.765, τα δε έξοδα εις δρχ. 3.346». Τα συμπεράσματα δικά σας.

Η περιοχή του Γούμενου

Λίγο πριν από την επανάσταση του 1821 ένα καλόγηρος από το Μοναστήρι του Αγίου Ιωάννη της Γορτυνίας γύριζε τα χωριά μας. Παράξενος άνθρωπος με μια ιδιόρρυθμη συμπεριφορά. Ερχόμενος μια φορά από το Νιόκαστρο, πέρασε το Μηλιώτη και ανέβηκε στα χωριά του Αριστομένη. Έξω από τον Αριστομένη του έστησαν μπλόκο οι Τούρκοι και λένε ότι του βρήκαν ένα χαρτί της Φιλικής Εταιρείας. Θεώρησαν αμέσως ότι η παρουσία του στα χωριά μας είχε στόχο τον ξεσηκωμό των σκλαβωμένων Ελλήνων. Τον οδήγησαν 50 μέτρα έξω από τον οικισμό Χορευτρα τον βασάνισαν σκληρά και στη συνέχεια τον αποκεφάλισαν. Από τότε και μέχρι σήμερα η τοποθεσία που αποκεφάλισαν τον καλόγερο λέγεται «Στου Γούμενου».

ΌΤΑΝ ΕΙΧΑΝ ΤΑ ΚΕΦΙΑ ΤΟΥΣ....

Είναι πράγματι συναρπαστικό να ακούς ιστορίες γερόντων.

Να ακούς και να καταγράφεις στιγμές χαράς, πειράγματα και ιστορίες παλαιών εποχών. Κάποιες από αυτές έχει καταγράψει ο ιερέας Βασίλειος Παυλόπουλος. Ιστορίες που αφορούν πρόσωπα όπως ο Βαγγέλης Χουνέρης (Αντωνόπουλος), ο Βαγγέλης Γιαννόπουλος, ο Δημήτριος Μπούκας και άλλοι. Γράφει σε κάποιο σημείο του βιβλίου του: «Δεν ευρίσκομεν όμως χαρακτηρισμούς δια τον εκ

Πελεκανάδας καταγόμενον Ευάγγελον Χουνέρην (Αντωνόπουλον) όστις δεν έπρεπε να απουσιάζει από κανένα γλέντι και χαρά, ήταν πρώτος σε πανηγύρια, σε γάμους και κάθε χαρά, και με μεγάλην επιδεξιότητα εκτελούσε τα πιο ξεκαρδιστικά και σπαρταριστικά χιουμοριστικά αστεία, πότε με το σάρωμα στη μέση, και πότε με τη γιαούρτη στο πρόσωπο, χόρευε τα τσάμικα και τα ζειμπέτικα για να σκιρτήσουν και να ξεκαρδιστούν όλοι οι παριστάμενοι από τα γέλια.

Τι όμως να είπωμεν για τους ετοιμόλογους κωμικούς και αστείους αδελφούς Πέτρον, Δημήτριον και Προκόπιον Βασιλείου Αντωνόπουλου;

Τι δια τους Ελευθέριον Γιαννακόπουλον και Δημήτριον Μπούκαν;

Επαξίως θα έπρεπε να τύχουν επαίνων για την αυθόρμητον ετοιμολογίαν και διαφόρους κωμικάς των εκδηλώσεις!».